παν σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, θὰ τὰ μάθετε παρακάτω.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Ζαχαριᾶς, ὁ ὁποῖος κατόρθωσε νὰ μάθῃ πότε θὰ γινόταν ὁ γάμος, πῆρε τὴν ὡρισμένη ἡμέρα τὰ παλληκάρια του κ' ἔστησε καρτέρι στὸ συμπεθερικό, πάνοντας τἀ καταλληλότερα μέρη ἀτ' ὅπου, δίχως ἄλλο, θὰ περνοῦσε.

Ἀλλὰ κι' ὁ πολυμήχανος χρυσοχόος, ποὺ δὲν ἤθελε βέβαια νὰ τοῦ ἁρπάξουν ἀπ' τὰ χέρια ἕνα τέτοιο πολύτιμο στολίδι, εἶχε τὴν πρόνοια νὰ λάβῃ κι' αὐτὸς παραλλήλως τὰ μέτρα του γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὶς ἐνέργειες τοῦ ἀσπόνδου του φίλου. Πρὸς τοῦτο λοιπὸν ἐφήρμοσε ἕνα πραγματικὰ ἔξυπνο σχέδιο, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ποὺ εἶχε καταστρώσει μαζὺ μὲ τὸν πεθερό του.

Ὅταν ἀλλαχτῆκαν τὰ στέφανα καὶ τελείωσε τὸ μυστήριο, κίνησαν ὅλοι μαζὺ οἱ συμπεθέροι τὴ νύχτα γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, στὴ Δημητσάνα, μαζὺ μὲ τὴ νύφη. Προηγουμένως ὅμως εἶχαν φροντίσει νὰ μὴ γίνῃ γνωστὴ ἡ ὥρα τοῦ ξεκινήματος γιὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ τὸ μάθαινε ὁ Ζαχαριᾶς.

Μόλις ἔφτασε τὸ συμπεθερικὸ στὸ μέρος ὅπου εἶχε στήσει καρτέρι ὁ ζηλότυπος ἀρματωλός, τὰ παλληκάρια του ἑτοιμάστηκαν νὰ χιμήξουν ἀπάνω τους καὶ νὰ τοὺς τρομοκρατήσουν, ἁρπάζοντας τὴ νύφη.

Μὲ μεγάλη τους ἔκπληξι ὅμως παρετήρησαν ὅτι ἔλειπε ἡ νύφη ἀπ' τὴ μέση. Ἐκύτταξαν ἀκόμη καλύτερα κι' εἶδαν ὅτι καμμιὰ γυναῖκα δὲν ὑπῆρχε στὴ συνοδεία. Βλέποντας λοιπὸν ὅτι θᾶταν ἄσκοπο νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν συμπεθέρων, μιὰ κι' ἔλειπε ἐκείνη ποὺ γυρεύαν, τοὺς ἄφησαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν, χωρὶς καμμιὰ ἐνόχλησι· κι' ἔτρεξαν στὴ Βυτίνα γιὰ νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

Ἐνῶ ὅμως ὁ Ζαχαριᾶς μὲ τοὺς συντρόφους του τραβοῦσε ὁλοταχῶς γιὰ τὸ χωριὸ τῆς ὤμορφης Ἀγάθης, τὸ συμπεθερικὸ προχωροῦσε κι' αὐτὸ βιαστικὰ κι' ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόταν στὴ Δημητσάνα. Μόλις ἐμπῆκαν ὅλοι σῶοι στὴν κωμόπολι, ἡ νύφη ἔβγαλε γρήγορα τὴν ἀντρικὴ φορεσιὰ ποὺ τῆς εἶχαν βάλει γιὰ προφύλαξι καὶ μπῆκε στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ ντυμένη τὰ νυφικά της.

Ὁ Ζαχαριᾶς, ὅταν ἐπῆγε στὸ χωριὸ καὶ πληροφορήθηκε τὸ πάθημά του, ἔγινε ἀλλοιώτικος ἀπ' τὴν ὀργή του. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα πρότεινε νὰ πατήσουν τὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ καὶ νὰ τοῦ πάρουν τὴν ὤμορφη χωριατοπούλα. Ὅταν ὅμως πέρασε ἡ πρώτη του ἔξαψι, σκέφθηκε ὅτι θᾶταν ἀνώφελο, ἀφοῦ εἶχαν γίνει πειὰ τὰ στέφανα, καὶ παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ σχέδιό του. Ὡστόσο, ἐξακολουθοῦσε ἐπὶ κάμποσον καιρὸ ἀκόμη νὰ ἀπειλῇ τὸν ἀντίζηλό του μὲ ἐκδίκησι καὶ νὰ τὸν εἰδοποιῇ κάθε τόσο ὅτι θὰ τοῦ πληρώσῃ μὲ τὸ κεφάλι του τὸ ρεζιλῆκι ποὺ τοῦκανε.

Ὅταν ὅμως πέρασαν κάμποσοι μῆνες καὶ κρύωσε πειὰ τὸ πάθος του, ἀποφάσισε νὰ θυσιάσῃ τὸν ἔρωτα στὴ φιλία καὶ νὰ ἀνανεώσῃ τοὺς παληούς του δεσμοὺς μὲ τὸν εὐτυχισμένο Δημητσανίτη.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὸν ἐπισκέπτεται ταχτικά, ὅπως καὶ πρίν, στὸ μαγαζί του, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε ἀναμεταξύ τους. Ὁ Ἠλιόπουλος δέχτηκε βέβαια μὲ κάποια προθυμία τὸ φίλο του, δὲν ἔπαυε ὅμως νὰ δυσπιστῇ πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ κατασκοπεύῃ κάθε κίνημά του.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν παρετήρησε τίποτε τὸ ὕποπτο καὶ γι' αὐτὸ καθησύχασε. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ φοβόταν ἀπ' τὸ Ζαχαριᾶ παρὰ λίγο νὰ τὸ βρῇ ἀπ' τὴ γυναίκα του.

Ἡ Ἀγάθη, ποὺ ὅπως ὅλες ἡ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς της ἔκανε μόνη της νυχτέρι, μιὰ νύχτα καθόταν κ' ἔπλεκε κάποιο ἐργόχειρο. Γιὰ νὰ διώξῃ δὲ τὸν ὕπνο, ποὺ τῆς ἐβάρυνε σιγὰ-σιγὰ τὰ βλέφαρα, ἄρχισε νὰ τραγουδῇ τὴν ἀρχὴ ἑνὸς τραγουδιοῦ, ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμα τὸ λένε στὰ χωριά:

Ὀύλες ἡ νειὲς παντρεύονται καὶ παίρνουν παλληκάρια,
κι' ἐγὼ ἡ Γιαννοῦλα ἡ ὤμορφη πῆρα τὸ βερεμιάρη...

Ὁ ἄντρας της, ποὺ καθόταν ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ δούλευε πλάϊ, στὸ ἐργαστῆρι του, μόλις ἄκουσε αὐτοὺς τοὺς στίχους, ὑποψιάσθηκε πὼς ὑπονοοῦσαν αὐτὸν καὶ τὸ Ζαχαριᾶ, ὁ ὁποῖος εἶχε πηδήσει πρὸ ὀλίγου τὴ μάντρα καὶ καθόταν μαζύ του καὶ κουβέντιαζαν.

Μόλις ἔφυγε λοιπὸν ὁ φίλος του, πῆγε ν' ἀνταμώσῃ γρήγορα τὴ γυναίκα του κι' ἄρχισε νὰ τῆς κάνῃ δριμύτατες παρατηρήσεις ἐξ αἰτίας τοῦ τραγουδιοῦ της. Ἐκείνη διαμαρτυρήθηκε μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις της, λέγοντας ὅτι δὲν ἔφταιγε αὐτὴ γιὰ τὴ σατανικὴ σύμπτωσι καὶ ὅτι ἀγνοοῦσε τὴν παρουσία τοῦ Ζαχαριᾶ μέσα στὸ ἐργαστῆρι τὴν ὥρα ποὺ τραγουδοῦσε.

Ὁ Ἠλιόπουλος φάνηκε πὼς πίστεψε στὶς διαβεβαιώσεις τῆς Ἀγάθης, ἀλλὰ τὸ σαράκι ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν τρώῃ μέσα του. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε σκυθρωπὸς κ' ἀμίλητος καὶ σ' ὅσους τὸν ἐρωτοῦσαν γιὰ τὴν αἰτία τῆς στενοχώριας του δὲν ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ ζήλεια τοῦ χρυσοχόου ἔφτασε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε σὲ κάποια ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις τοῦ Ζαχαριᾶ δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ τὶς ὑποψίες του. Ἐκεῖνος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἐντωμεταξὺ εἶχε διαισθανθῆ τὴν κρυφὴ ἀγάπη τῆς Ἀγάθης πρὸς αὐτόν, ἔσπευσε νὰ τὸν βεβαιώσῃ ὅτι εἶχε λησμονήσει πειὰ τὰ περασμένα καὶ ὅτι ἐξ ἄλλου ἐσυνήθιζε νὰ φέρεται σὰν ἄντρας πρὸς τοὺς φίλους του. Γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ μάλιστα περισσότερο, θεώρησε καλὸ νὰ τοῦ ἀναφέρῃ καὶ τὴν γνωστὴ παροιμία: «Ὁ λύκος τὴ φωλιά του δὲν τὴν μαγαρίζει».

Ὅταν πέθανε ὁ Ἠλιόπουλος, ὕστερα ἀπὸ κάμποσα χρόνια, ἡ γυναῖκα του ἔγινε καλογρηὰ κι' ἀπορνήθηκε τὰ ἐγκόσμια. Προηγουμένως ὅμως εἶχε φροντίσει νὰ ἀναθρέψῃ χριστιανικώτατα τὰ τέκνα της, ἐκ τῶν ὁποίων ἕνα ἦταν καὶ ἡ γιαγιὰ τοῦ ἀειμνήστου Εὐθυμίου Καστόρχη, ἑνὸς ἀπ' τοὺς πρώτους καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου μας.

Ὅταν ἐξέθαψαν τὰ κόκκαλά της, ἀντελήφθηκαν ὅτι ἀνέδιδαν μιὰ εὐχάριστη μυρωδιὰ καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας σχημάτισαν τὴν πεποίθησι ὅτι ἁγιασε.

Γι' αὐτό, κατὰ τὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Κυριακῆς στὴ Δημητσάνα, ἔβαλαν χάριν προστασίας τὰ κόκκαλα τῆς Ἀγάθης στὶς τέσσερες ἄκρες τῆς ἐκκλησιᾶς, ἀκόμα δὲ καὶ σήμερα τῆς ἀποδίδονται ἀρκετὰ θαύματα ἐκ μέρους τῶν συμπατριωτῶν της.

τοῦ Προφήτη...

ΠΩΣ ΦΥΤΡΩΣΕ Ο ΚΑΠΝΟΣ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΟΧΙΑ

Μιὰ μέρα ὁ Μωάμεθ πήγαινε καβάλλα μέσα στὴ μεγάλη ἔρημο. Ἦταν χειμῶνας κι' ὅλα τὰ ζῶα κοιμόνταν, βυθισμένα στὴ νάρκη ἀπ' τὸ κρύο. Ἄξαφνα τὸ ἄλογο τοῦ Προφήτη πάτησε ἀπάνω στὴ φωλιὰ μιᾶς ὀχιᾶς ποὺ πετάχτηκε ἔξω κατατρομαγμένη.

Ὁ Μωάμεθ κατέβηκε ἀμέσως ἀπ' τ' ἄλογό του, πῆρε στὰ χέρια του πονετικὰ τὸ ἑρπετὸ καὶ τὄβαλε μέσα στὸ μανίκι του γιὰ νὰ τὸ ζεστάνῃ καὶ νὰ τὸ ζωογονήσῃ. Σὲ λίγο ἐκείνη σάλεψε κι' εἶπε:

— Μεγάλε Προφήτη, θὰ σὲ δαγκώσω...

— Ἐγὼ δὲν σοῦ ἔκανα κακό, τῆς ἀπάντησε ὁ Προφήτης. Γιατί θὲς νὰ φανῆς ἀχάριστη;

— Θὰ σὲ δαγκώσω γιὰ νὰ μὴ μπορῆς νὰ βλάψῃς ἀπὸ δῶ καὶ πέρα οὔτε ἐμένα, οὔτε τὰ παιδιά μου, οὔτε κανέναν ἄλλο ἀτ' τὴ γενιά μου.

— Αὐτὸ ποὺ λὲς δείχνει μεγάλη ἀγνωμοσύνη, τῆς εἶπε ὁ Μωάμεθ. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θέλεις νὰ μοῦ ἀνταποδώσῃς τὴν εὐεργεσία;

— Τὸ θέλω καὶ θὰ τὸ κάμω! φώναξε ἡ ὀχιά. Ὀρκίζομαι στὸν παντοδύναμο Ἀλλὰχ ὅτι θὰ σὲ δαγκώσω.

Ὁ Προφήτης, ὅταν ἄκουσε τ' ὄνομα τοῦ Ἀλλὰχ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ, ἀλλὰ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Ἂς εἶνε δοξασμένο τ' ὄνομά του κι' ἂς γίνῃ τὸ θέλημά του...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἄπλωσε τὸ χέρι του ἀτάραχος στὸ ἑρπετό. Ἡ ὀχιὰ τὸν δάγκωσε. Κι' ὁ Μωάμεθ τότε αἰσθάνθηκε ἕναν τέτοιο δυνατὸ πόνο, ποὺ ἔρριξε μὲ δύναμι κατὰ γῆς τὸ ἑρπετὸ καὶ τὸ καταράστηκε.

Ἔπειτα βύζαξε μὲ τὸ στόμα του ἀπὸ τὴν πληγὴ τὸ φαρμάκι καὶ τῶφτυσε ἀπάνω στὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου. Τὴν ἴδια στιγμή, στὸ μέρος ὅπου ἔπεσε τὸ σάλιο τοῦ Προφήτη, βλάστησε ἕνα ὡραιότατο φυτὸ καὶ τὸ φυτὸ αὐτὸ ἦταν ὁ καπνός!...

Οἱ πιστοί, ὅταν ἔμαθαν τὴ σωτηρία τοῦ Μωάμεθ, μάζεψαν τὰ φύλλα τοῦ καπνοῦ καὶ τἄκαψαν γιὰ νὰ προσφέρουν θυσία εὐχαριστίας στὸ Θεό. Ἀλλὰ σὲ λίγο σκορπίστηκε ὁλόγυρα μιὰ τέτοια εὐωδία, ποὺ ὅλοι τους ἔμειναν κατάπληκτοι κι' ἀπέδωσαν τὸ περιστατικὸ σὲ θαῦμα.

Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἄρχισαν οἱ Μουσουλμάνοι νὰ καπνίζουν καὶ πιστεύουν ὅτι ἡ πικράδα τοῦ καπνοῦ προέρχεται ἀπὸ τὸ φαρμάκι τῆς ὀχιᾶς καὶ ἡ γλύκα ἀπὸ τὸ σάλιο

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Κατὰ τὰ ταξείδια δὲν ὑποφέρει ἀπὸ ναυτίασι μονάχα ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ διάφορα ἄλλα ζῶα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε συνηθισμένα στὴ θάλασσα. Οἱ πίθηκοι λ. χ. πάσχουν τρομερὰ κατὰ τὸν πλοῦν, ἡ κότες γίνονται κάτισχνες, ἡ γάτες εἶνε ἀνήσυχες καὶ φοβισμένες, οἱ σκύλοι ἀναζητοῦν κάθε τόσο τὸν κύριό τους, τὰ δὲ περιστέρια πεθαίνουν ἐξ αἰτίας τῆς θαλασσοταραχῆς. Ἐπίσης τὰ πουλιὰ σπάνια κελαηδοῦν κατὰ τὰ ταξείδια καὶ τὰ πιὸ ἀτίθασσα ζῶα, ὅπως τὰ ἄλογα καὶ τὰ βώδια δείχνουν μεγάλη ἀνησυχία. Τὰ μόνα ζῶα ποὺ δὲν ἐνοχλοῦνται καθόλου ἀπὸ τὴ θάλασσα εἶνε ἡ χῆνες, τὰ γουρούνια καὶ τὰ φείδια.